

Henning Rasmussen (S):

Der har aldrig tidligere været så skarpe modsætninger mellem de folkevalgte i kommunalbestyrelser og amtsråd på den ene side og landets regering og et folketingsflertal på den anden. Sted efter sted tager man i kommuneforeninger og i amtsråd på tværs af partierne afstand fra de beskæringer i bloktilskuddene, som regeringspartierne og det radikale venstre har gennemført og vil gennemføre ved de forslag, vi skal til at behandle nu.

De lokale folkevalgte siger jo ikke nej til at bære en rimelig del af byrderne i en økonomisk vanskelig tid. De vil godt være med til at holde igen på udgifterne; det har de vist i praksis igennem de sidste 6-7 år. De lokale folkevalgte er jo ansvarlige mennesker, der gerne går ind i et positivt samarbejde med regering og folketing også på det økonomiske område, og derfor kan man spørge sig selv: hvorfor er det gået så rivende galt i de seneste år med samarbejdet?

Der rettes to hovedanklager mod regeringen og det radikale venstre. Den første er, at kommunernes folk ikke tror, at regeringens politik vil give de økonomiske fordele for kommunerne og dermed deres skatteydere, som regeringen påstår - langt fra. De tror f.eks. ikke på, at løn- og prisstigningen fra i år til næste år kun vil være på 2 pct. De henviser til, at priserne i år er ca. 6 pct. højere, end de var sidste år på samme tid, og siger, at der jo næsten skal et mirakel til, hvis man skal komme i nærheden af de 2 pct.s prisstigning til næste år. Regeringen kan jo ikke holde priserne nede. Den gør heller ikke meget for det, den samler alle sine kræfter om at banke lønmodtagerne på plads og også de offentligt ansatte. Men selv om det lykkes, vil det ikke reducere den samlede pris- og lønstigning for kommunerne til 2 pct. til næste år. Man tror altså ikke på beregningerne og mener derfor, at beskæringen for 1986 og den for 1985 er for høje, alt for høje, også hvis man bruger regeringens egne regnemetoder.

Den anden væsentlige anklage er, at beskæringerne virker fuldkommen skævt. Svage kommuner med gæld, med få eller ingen penge i kassen, med dårligere skatteindtægter end gennemsnittet og med forholdsvis store udgifter især på det sociale område rammes

langt hårdere end de stærke kommuner. Vi har derfor allerede i dag urimelig store forskelle mellem menneskene i vort land, fordi de bor i kommuner med meget store forskelle i skattebetaling og i støtte og tilskud til dem, der bor der. I de kommuner, der har det hårdeste skattetryk, betales 50-60 pct. mere i kommuneskat af den samme indtægt end i kommuner med lavt skattetryk, og mange gange er den service, borgerne får i de økonomisk svage kommuner, dårligere end i de stærke kommuner, af gode og indlysende grunde.

Disse uantagelig store forskelle bliver endnu større med regeringens forslag om endnu en gang at skære voldsomt i bloktilskuddene, så de i 1986 i faste priser kun vil være godt en fjerdedel af, hvad de var budgetteret til i 1983. Årsagerne til de meget store forskelle er jo bl.a., at det er langt sværere for en økonomisk svag kommune at miste en bestemt del af skatteindtægten, end det er for en velstillet kommune.

Og så havde vi forstået indenrigsministeren sådan, at de ændringer i byrdefordelingen, som vi skal diskutere under et senere punkt på dagsordenen, først og fremmest skulle have det formål at rette op på de eksisterende skævheder, men nu ser vi, at de skal bruges til at rette op på de meget store skævheder, som socialministerens forslag om at fjerne procentrefusioner til daginstitutioner, til plejehjem, i alt 11,3 mia kr. om året, ville skabe.

Det er altså stadig væk sådan, at bloktilskudsbeskæringen rammer voldsomt skævt, og det er stadig væk sådan, at nedskæringen har øget ulighederne mellem kommunerne indbyrdes og mellem menneskene indbyrdes til skade for de svage, hvad enten det er kommuner eller mennesker.

Der er jo heller ingen trøst at hente i lovforslaget for de 44 kommuner, der ikke var i stand til at betale deres del af det såkaldte konjunkturoverskud i år, og som derfor i alt fik henstand til 1986 med knap 1 mia kr. Der ændres ved lovforslaget lidt i gældsposterne. For godt halvdelen af disse kommuner bliver gældsposten større, for den lille halvdel bliver gældsposten mindre, men det er totalt stadig væk 950 mill. kr., knap 1 mia kr., disse 44 kommuner skal betale. Oven i det kommer så deres del af en endnu større beskæring i 1986. Det vil uundgåeligt føre til ned-